

VIRTUALNA RAZSTAVA:

Nina Slejko Blom in Conny Blom: Urška Aplinc: razstava del iz zbirke CAC Bukovje Landskrona

Znotraj načinov delovanja Nine Slejko Blom in Connyja Bloma ima morda najzanimivejši status prav zbirka konceptualnega umetniškega centra, ki je bazirana na donacijah, osebnih darilih in izmenjavah in vključuje nekatera dela umetnikov, ki sta jih razstavljala, dela umetnikov, ki so jima dela podarili ali izmenjali, in večino del tandema. Zbirka CAC Bukovje Landskrona tako predstavlja svojevrstno metaforo akumulacije (simbolnega) kapitala, razgledanosti in moči, saj vsebuje tako dela, ki dejansko predstavljajo ekonomsko naložbo (kot so dela Gilberta & Georgea, Romana Uranjeka, Johna Baldessarija) in pa med drugim dela, ki pomembno odslikujejo način delovanja samega centra in imajo tudi skozi citatnost velik simbolni potencial (npr. delo CAC Bukovje *Delovne risbe in druge vidne stvari na papirju, za katere ni bilo nujno mišljeno, da se jih gleda kot umetnost* (po Bochnerju), delo Erica Doeringerja *Nikoli več ne bom delal dolgočasne umetnosti* (po Johnu Baldessariju) ipd.). Zbirka CAC Bukovje tako v končni fazi funkcionira precej podobno kot druge zbirke in reproducira mehanizme in status zbirke umetnosti kot take. Ravno zbirka do neke mere legitimira delovanje centra kot institucije.

Na točki materiala zbirke in skozi ukvarjanje z njenim statusom je tako možen premislek strategij delovanja Nine Slejko Blom in Connyja Bloma, saj ta predstavlja mesto podvojevanja načinov delovanja centra in kuratorsko-umetniških praks umetnikov. Pričujoča razstava poskuša skozi zamikanje pozicij znotraj dispozitiva razstave in razmisleka razmerij med institucijo, njeno zbirko, vlogo kuratorja in umetnika premisliti in posnemati strategije CAC, da bi skozi to izpostavila meje načinov operiranja in aparat njenega delovanja. Način, na katerega umetnika naseljujeta množstvo pozicij, napeljuje na razmislek o izbiri, kot temeljnem kuratorskem mehanizmu, preko katerega se vzpostavljajo razmerja moči med umetnikom, ki producira in kuratorjem, ki prakso prepozna kot produktivno in jo skozi svojo aktivnost in izbiro apropiira in rekontekstualizira. Kako torej misliti zapletena in paradokсна razmerja, ki jih umetnika v svoji praksi naseljujeta, ko pa smo kot akterji v njih že implicirani?